

květy slunce

rupi kaur

květy
slunce

květy slunce

rupi kaur

mým stvořitelům
kamaljit kaur a suchetu singhovi
jsem. díky vám.
doufám že se na nás díváte
a říkáte si
že stálo za to se pro nás obětovat

mým úžasným sestrám a bratrovi
prabheed kaur
kirandeep kaur
saahebu singhovi
jsme v tom spolu

díky vám vím co je láska

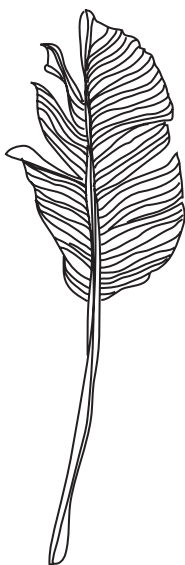
včely si přiletěly pro med
květy se před nimi
s chichotáním
obnažily
slunce se usmálo

– druhé zrození

vadnutí

v den kdy zemřela láska
puklo mi srdce v těle

celou noc jsem tě zaklínala
aby ses vrátil

vzala jsem z vázy poslední kytici
kterou jsi mi daroval
otrhala jsem vadnoucí květy
a snědla je
jeden
po
druhém

ucpala jsem ručníkem všechny mezery pode dveřmi
jdi pryč řekla jsem vzduchu
k ničemu tě nepotřebuju
zatáhla jsem všechny závěsy v domě
zůstaň kde jsi řekla jsem světlu
sem už nikdo nepřijde
a nikdo neodejde

– *hřbitov*

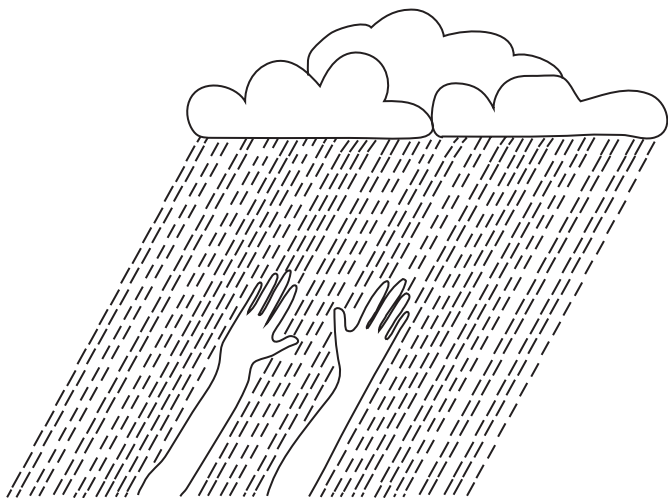
odešel jsi
ale pořád tě chci
i když si zasloužím někoho
kdo by byl ochoten zůstat

celé dny jsem proležela v posteli zesláblá tvou ztrátou
pláču a zkouším tě přivolat zpátky
už nemám žádné slzy
a ty pořád nikde
štípu se do břicha až do krve
nepočítám
kolikrát se slunce vystříдалo s měsícem
a naopak
stal se ze mě duch
zmítají mnou
desítky myšlenek naráz
které si vzájemně protiřečí
určitě už jsi na cestě zpátky
možná je to tak lepší že tu nejsi
nic mi nechybí
ne
jsem našťvaná
ano
nenávidím tě
možná
nemůžu se ani hnout
ale to přejde
odpouštím ti
a vytrhala bych si všechny vlasy
jen kdyby to pomohlo umlčet mou mysl

včera
ti déšť klouzal po těle jako moje dlaně
sama jsem roztrhala oblaka
abych mu to usnadnila

– *žárlivost*

abych usnula
musím si představovat
jak vedle mě ležíš
tiskneš se ke mně zezadu
v dokonalém souladu
dokud neuslyším tvůj dech
musím šeptat tvoje jméno
dokud neodpovíš a
nezačneš se mnou mluvit
dokud se má mysl neunaví
a nenechá mě usnout

– představy

spíš než to
co jsme spolu prožili
mě drtí
co jsme ještě mohli prožít

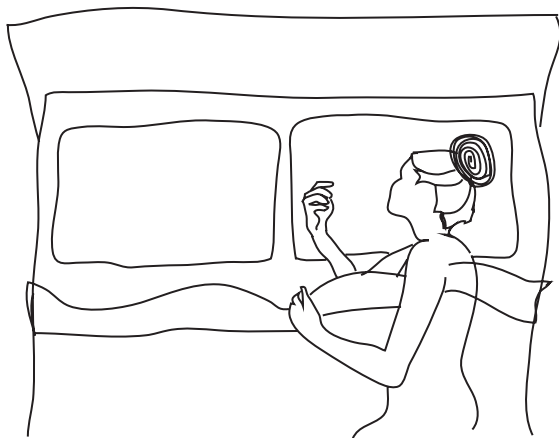

stále jsou vidět naše bezpečnostní helmy
na místě kde jsme je zanechali
stožáry netuší co by vlastně měly hlídat
buldozery vyhlíží náš návrat
dřevěné desky natěsnané v krabicích
zoufale touží být někam přibité
ale nikdo nepřichází
aby jim řekl že je po všem
časem
cihly unaví čekání a rozpadnou se
jeřáby svěsí v zármutku své šije
lopaty zreziví
myslíš že tu porostou květiny
až ty i já budeme někde jinde
budovat něco jiného
s někým jiným

– staveniště naší budoucnosti

miluji chvíle brzy nad ránem
kdy se probouzím ještě napůl ve snu
a slyším kolibříky
dovádět s květinami
slyším květiny jak se chichotají
a včely jak žálí
když se otočím abych tě probudila
je to tu zase
nemohu se nadechnout
vzlykám
znovu otřesená
když si uvědomím
že tu nejsi

– první rána bez tebe

kolibříci mi říkají
že sis změnil účes
mně to nezajímá odpovídám
a bedlivě naslouchám
aby mi neunikl jediný detail

– *hlad*

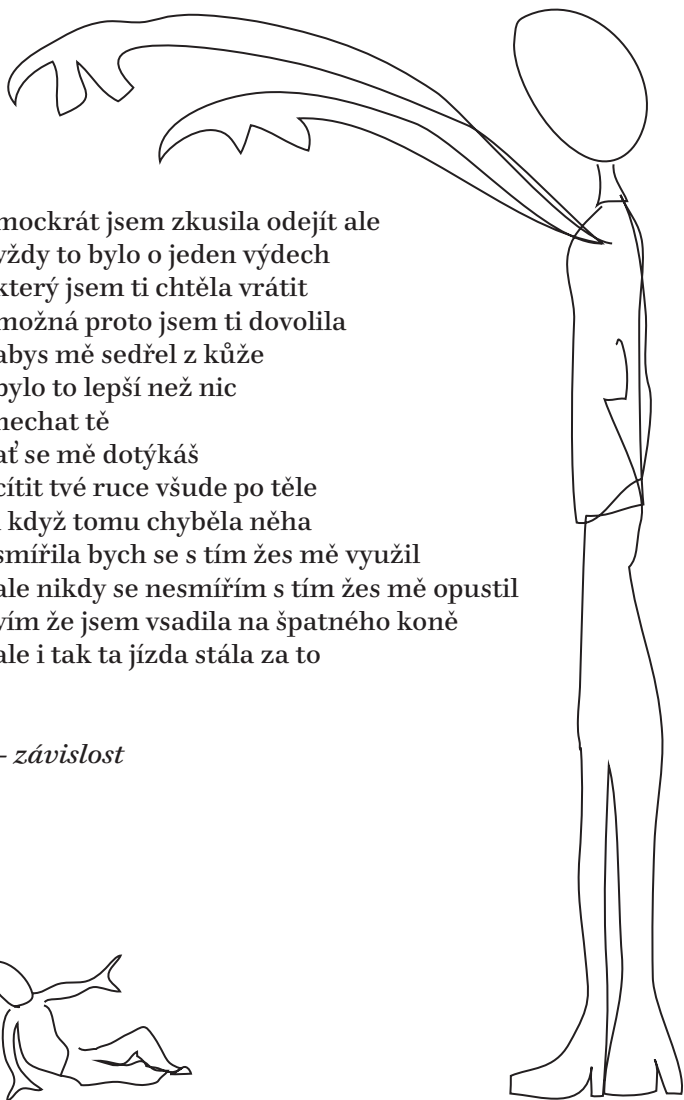
závidím větru
který tě odvál

mohla bych být vším
na co si jen vzpomenu
ale chtěla jsem být jeho

mockrát jsem zkusila odejít ale
vždy to bylo o jeden výdech
který jsem ti chtěla vrátit
možná proto jsem ti dovolila
abys mě sedřel z kůže
bylo to lepší než nic
nechat tě
ať se mě dotýkáš
cítit tvé ruce všude po těle
i když tomu chyběla něha
smířila bych se s tím žes mě využil
ale nikdy se nesmírím s tím žes mě opustil
vím že jsem vsadila na špatného koně
ale i tak ta jízda stála za to

– závislost

střídáš ženy
jako proslapané boty